

နီကီရဲ

အနောက်

"အနောက်..." တဲ့ ။

သူတို့ ဝန်းကျင်မှာ သုံးတတ်တဲ့

လူငယ်စကားပါ။

တစ်စုံတစ်ယောက်ကြောင့်

စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရ

အာရုံနောက်ရတဲ့ အခါမျိုးမှာ

ပြောဆို သုံးစွဲတတ်ကြပါတယ်။

ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ...

Marriage is like life in this that it is a field of battle, and not a bed of roses.

(Robert Louis Stevenson)

ထိမ်းမြား လက်ထပ်ခြင်းဆိုတာ

စစ်မြေပြင် တစ်ခုလိုပါပဲ။

နှင်းဆီမွေ့ရာ တစ်ခု မဟုတ်ဘူး

(ရောဘတ်လောရစ်စတီဗင်ဆင်)

ထိမ်းမြား လက်ထပ် မင်္ဂလာဆောင်တယ်ဆိုတာ
တကယ်တော့... အရိုးမပါတဲ့ အရာနှစ်ခု
ပေါင်းစပ်ခြင်းပါပဲ။

လူနောက်
(01:01-A) 24 F 08

(အသည်းနှလုံးမှာ အရိုးမပါပါ)

အခန်း (၁)

"မလုပ်ကြနဲ့ အဲ...အဲလို မလုပ်ကြပါနဲ့ ။ ရပ်... ရပ်ကြ ရပ်ကြပါ။
မင်းတို့ အဲလိုလုပ်ရင် အဖေ့ကိုသာ အရင် သတ်လိုက်ကြပါ။ မလုပ်ကြပါ
နဲ့ ၊ အဖေ့ကို သနားပါ ငါ့သားတို့ ရယ်"

သတို့ သမီးနေရာမှာ လက်မှတ်ထိုးရန် ဟန်အပြင်လိုက်မှာ ပင် တ
ရားရေး ခန်းမထဲ ဒရောသောပါး ပြေးဝင် လာပြီး ဟန့်တားလိုက်သော
အသံကြောင့် လရိပ်သည် အထိတ်တလန့်နှင့် ဦးခေါင်းကို လှည့်ကြည့်
လိုက်သည် ။ သူမ တစ်ကိုယ်လုံး မိုးကြိုး ပစ်ခံလိုက်ရသလို ဖြန်းခနဲ တု
န်သွားကာ လက်ထဲမှ ဖောင်တိန်လေး ပြုတ်ကျသွားသည် ။ ရှေ့မှာ ထို
င်နေသော တရားသူကြီးမင်းလည်း ရုတ်တရက် လန့်သွားကာ ပါးစပ်

အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည် ။ လရိပ်၏ နံဘေးမှာ ယှဉ်တွဲ ထိုင်နေသော ရဲရင့်လည်း နံနက်ခင်းမှာ မိုးကြိုးထစ်ချုန်းသံ ကြားလိုက်ရသည့်နှယ် ခေါင်းနုပန်းကြီးကာ ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် ငေးကြောင်သွားသည် ။ အတူပါလာသော သူငယ်ချင်းတွေလည်း ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားသည် ။

"မလုပ်ကြပါနဲ့ ၊ အဖေ့ကိုသာ သတ်လိုက်ကြ၊ အဖေ့ကိုသာ သတ်လိုက်ပါ ရဲရင့်ရယ်"

မျက်ရည်တွေ တွေ့တွေ စီးကျရင်း ဦးရည်မွန်သည် ကတုန်ကယင်နှင့် ဝင်လာ၏။ လရိပ်သည် လိပ်ပြာ လွင့်စင် သွားစေလောက်မည့် ထိတ်လန့်မှုနှင့် ကြောက်ရွံ့နေသည် ။

"ဒါက တရားရုံးပါ။ ခင်ဗျား အပြုအမူက ရုံးတော်ကို မထိမဲ့မြင် ပြုနေသလိုပဲ။ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ"

တရားသူကြီးက တည်ငြိမ် အေးဆေးစွာ မေးသည် ။

ဦးရည်မွန်က မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဖြေသည် ။

"ကျွန်တော့် နာမည်က ရည်မွန်ပါ။ ခွင့်လွှတ်ပါ တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျာ၊ သားသမီးဇောကြောင့် ကျွန်တော် ဘာလုပ်လို့ လုပ်မိမှန်း မသိတော့ပါဘူး။ ရဲ... ရဲရင့်က ကျွန်... ကျွန်တော့်သားပါ"

လရိပ် ဘုရားတ၊ မိလိုက်သည် ။ ဖြူသွယ်သော လက်ချောင်းလေးတွေက သူမ၏ ရင်ကို ဖိမိလိုက်သည် ။ မျက်ရည်တွေ လိမ့်ဆင်းကျလာ၏။ သူမ ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားသည် ။ လရိပ်၏ ရှိုက်သံသည် ရဲရင့်၏ နှလုံးအိမ်အား ဆွဲကိုင် လှုပ်ခါနေလေသည် ။ ဘဝမှာ ပထမဦးဆုံး အကြိမ်အဖြစ် အဖေစကားကို မနာခံသော သားမိုက်ဖြစ်သွားသည် ။ အချစ်၏

ရုန်းကြွ ခွန်းအားတွေက ရင်မှာ လှိုက်တက်လာသည်။ ။

"ကျွန်တော်တို့ ဆယ်ရှစ်နှစ်အရွယ်ကို ကျော်ခဲ့ကြပြီး အိမ်ထောင်ရေး မှာ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ် ဆုံးဖြတ်နိုင်ပြီ။ အဖေ ကျွန်တော့် ကို သားအဖြစ်က စွန့်လွှတ်ရင် စွန့်လွှတ်လိုက် လရိပ်ကိုတော့ ကျွန်တော် မစွန့်လွှတ်ဘူး အဖေ"

"မဟုတ်ဘူး ၊ အဲလိုမလုပ်နဲ့ ရဲရင့်။ နင့်ကို ငါ ငါ မယူနိုင်ဘူး၊ မယူနိုင်ဘူး ရဲရင့်"

ချစ်သူ၏ ငိုရှိုက်သံထက် ခါးသီးစွာ ငြင်းပယ်ခံရခြင်းက သူ၏ နှလုံး အိမ်ကို ပိုပြီး နင့်သက် သွားစေသည်။ ။ သူသည် လရိပ်၏ မျက်နှာအား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်၏။ လရိပ်သည် အဖေအား မကြည့်ဝံ့အောင် ကြောက်ရွံ့နေသည်။ ။ လရိပ်ရယ် နင့်အကြောင်းကို ငါ သိပါတယ်။ နင် ဦးရည်မွန်ဆိုတဲ့ ငါ့အဖေကို အဲလောက် ကြောက်စရာ မလိုတော့ပါဘူး။ ဒီက ရှေ့မှာ နင် သူ့လောင်းရိပ်မှာ မရှိစေရဘူး။ သူ ပေးကမ်းမှုတွေကို နင် မျက်နှာထောက်စရာ မလိုတော့ဘူး။ ငါ အဖေနဲ့ အပြစ်စာရင်း ရှင်းတော့မှာ ပါ။

မိုးကြိုး ဆက်တိုက် အပစ်ခံရတော့မယ့် သားလိမ္မာပါပဲ။

သူသည် အဖေအား ရဲရဲ ရင်ဆိုင်လိုက်၏။ အဖေ ရိုက်လျှင်လည်း ရိုက်ပါစေတော့။ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်က ခိုင်မာပြီးသားပါလေ။

"အဖေ... အဖေနဲ့ ကျွန်တော် လူကြီးတွေရှေ့မှာ ပြောမကောင်းလို့ အပြင် ခဏထွက်ပြီး ပြောကြရအောင်။ သားအဖ မဟုတ်ဘဲ ယောက်ျား ချင်း စကားပြောကြတာပေါ့"

တရားသူကြီးမင်းကို ခဏလေးပါဟု တောင်းပန်ကာ သားအဖ နှစ်

ယောက် အပြင်ဘက် ထွက်သွားကြသည်။ ဝမ်းနည်းခြင်း ကြီးစွာ လရိပ်
ငိုရှိုက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။ အဖေ ကျောပြင်ကို ကြည့်လျက် အတွင်းသိ အ
စင်းသိ သူငယ်ချင်း မျိုးရည်က ကောင်းချီးပေးသည်။ ။

"ဘဝမှာ သူ့သားဖြစ်ရတာကိုက ငရဲ ကံဆိုးတာပါပဲ။ ဒီကောင့် ဖား
သားကြီးက တကယ့်ကို အနောက်ပါပဲကွာ"

မျိုးရည်၏ အဆိုပြုချက်ကို လရိပ်မှ လွဲ၍ အားလုံးက တညီတညွတ်
တည်း ထောက်ခံကြလေသည်။ ။

အပေါ်ထပ်က သန့်စင်ခန်းတွေဘက်သွားရာ စင်္ကြံ ကော်ရစ်ဒါမှာ လူ
သွားလူလာ ရှင်းသည်။ ။ အဖေသည် သူ့အား ရင်ဆိုင်ရာမှာ မျက်နှာပူနေ
သည် ကို သူ သိပါသည်။ ။ မျက်နှာပူတော့ အဖေက မျက်နှာလွဲကာ ကျော
ပေးထားပြီး ကောင်းကင်ကို မျှော်ကြည့်နေသည်။ ။ ခုအဖြစ်က
ယောက်ျားသား နှစ်ဦး နှလုံးသားချင်း စစ်ခင်းရမည့် ကိစ္စ။ မိန်းမနှင့် ပ
တ်သက်လျှင် အဖေက အတ္တကြီးသည်။ ။ သူပဲ ပိုင်ချင်သည်။ ။ ဇင်မာမျိုး
တုန်းကလည်း သားအဖ ထိပ်တိုက် ကွန်ဖရန့်တေးရှင်း (Confrontation
) တွေခဲ့ကြဖူးသည်။ ။ သနား၍ ကူညီပေးခဲ့ရာမှ ကရုဏာစိတ်ကြောင့် ဇ
င်မာမျိုးကို သံယောဇဉ် နွယ်ခဲ့သလို ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ ဇင်မာမျိုးကလည်း စိ
မ်းသော ကျက်သော၊ သားသော အဖေသော စည်းခွဲခဲ့သူ မဟုတ်။ သည်
တုန်းကလည်း လက္ခဏာတောင်မှ ရာမ အတွက် လေးမတင်ဘဲ သီတာ

ဒေဝီကို လွှဲခဲ့လိုက်တာပဲ။ သူတို့ က ညီအစ်ကို မင်းနဲ့ ငါက သားအဖ၊ မင်းကိုယ်မင်း ဖခင်ကြီးအတွက် စွန့်လွှတ် အနစ်နာခံတဲ့ သားလိမ္မာကြီး အဖြစ် နောင်လာ နောက်သားတွေ စံနမူနာ ယူနိုင်ဖို့ သမိုင်း ကဗျည်းမှာ မော်ကွန်းထိုးပစ် လိုက်စမ်းပါ ရဲရင့်ရာတဲ့ ။ အဲဒီတုန်းကတော့ သူက အချစ်ဆိုတာ ဘာမှန်းတောင် မသိခဲ့တဲ့ သူ၊ ဘာမှ လည်း ခံစားမှုမရှိ အေးဆေးပါပဲ။ တန်ဖိုး မထားတတ်ခဲ့တော့လည်း တန်ဖိုး မသိခဲ့တာဘဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ အခု လရိပ်ကျတော့ အဲလို မဟုတ်တော့။ လုံးဝ ဆန့်ကျင်သွားပြီ။ ဘယ်အရာနဲ့ မှ မလဲနိုင်တဲ့ အနှိုင်းမဲ့အရာ။ လက္ခဏာတွေ ရာမတွေ၊ ကျန်စစ်သားတွေ၊ အနော်ရထာတွေ ဘာမှ လာမပြောနဲ့ ။ အားလုံး နေခဲ့တော့။ အားလုံးကို အဟောင်းတန်းမှာ ပို့ပစ်လိုက်ခဲ့ပြီ။

သူသည် အဖေ့ကို ဘယ်က စပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ် အဖေက စပြောသည် ။

"ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထားပြီး ဆိုက်ကား ပြောင်းပြန်စီးသလို မျက်နှာ ပူပူနဲ့ ပြောရတော့မှာ ပဲ။ တကယ်တမ်း စဉ်းစားကြည့်ရင် ငါ့ကိုယ်ငါပဲ သနားတယ် ရဲရင့်။ ချစ်တတ်ခဲ့ခြင်းရဲ့ အပြစ်ဒဏ်ပေါ့။ ရည်မွန်ဟာ မိန်းမတွေ အပေါ်မှာ သစ္စာရှိခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမတွေ အားလုံးကတော့ ရည်မွန်ကို သစ္စာဖောက်သွားကြတာချည်းပဲ"

ခုချိန်မှာ အဲသည့်လို ခြေဆင်းတွေ၊ ပတ်ပျိုးတွေ၊ intro တွေကို သူ သည်းမခံချင်တော့ပါ။ အမေသာ အဖေ တော်ကီတစ်ကြောမှာ မျှော်ရီမောလျက် မျောပါသွားလိမ့်မည်။ သူ့ကိုတော့ ဒီလိုလုပ်လို့ မရ။ သူက အဖေ အကြောကို နောကျေနေပြီ။

"ကျွန်တော့်ကို စင်ပေါ်မှာ တောပြဇာတ် ကသလို လက်ခုပ် တဖြောင်းဖြောင်း တီးမယ့် စကားလုံးတွေ လာရွတ်ပြရမယ့်အချိန် မဟုတ်

တံဘူး အဖေ။ အကောင်းဆုံးက အဖေ အခု အိမ်ပြန်ပါတော့ဗျာ။ ပြီး တော့ ကျွန်တော့်ကို အမွေစား အမွေခံသား အဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်ကြောင်း သတင်းစာထဲ ထည့်လိုက်တော့။ ကဲ... ပြန်တော့ အဖေ"

"ဟေ့ကောင် မင်း ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ ရဲရင့်"

အဖေက မျက်နှာကြီး ရဲသွားကာ ဒေါသနှင့် အော်လိုက်တော့ သူ ကြောင်သွားသည် ။ သူ ဒီအသက်အရွယ်ထိ အဖေ အခုလို ဒေါသနှင့် ပြောခြင်းကို တစ်ခါမျှ မမြင်တွေ့ခဲ့ဖူးပါ။ ဘယ်သူနှင့်ပဲ ပြောပြော အဖေ့ စကားတွေသည် ပန်းကလေးတွေ ဖြစ်နေတတ်စမြဲ။ အခုတော့ အရင်က ပုံစံနှင့် လုံးဝ ဖီလာ။

"မင်း ဘာ စကားပြောတာလဲ ရဲရင့်။ မိဘမေတ္တာကို နားမလည်ချင် နေ မစော်ကားနဲ့ ။ မင်းကွာ ဒီမှာ မင်း နားဝင်ခံသာမယ့် စကားကို ငါ ဘယ်က စပြောရမှန်း မသိလို့ မနည်း စဉ်းစားနေရတဲ့ ငါ့ မေတ္တာကို မင်း စော်ကားတယ်။ ရဲရင့် မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားပါ။ မင်းကို ငါက သူငယ်ချင်းလိုပဲ ပေါင်းခဲ့တာ။ ဝါသနာကို မဖျောက်နိုင်လို့ ငါ Small လေးတွေ ထားခဲ့မိတယ်။ ကျန်းမာရေးကို အကြောင်းပြပြီး နေ ညှိလို့ လေပြိုရင် စင်တင်လေးတွေကို ရီဝေဝေ ခံစားရင်း ဒါ အပုပ် ကောင်တွေပဲလို့ တရား သဘောကို နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ပြီး ရှုတယ်။ ငါ့မှာ အပြစ်ဆိုလို့ အဲ့လောက် ပီစိညောင့်လေးပဲ ရှိတာပါကွာ"

သူသည် အဖေ့အား တစ်စုံတစ်ခု ပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာ ပင် ဟန်းဖုန်းမြည်သံ ထွက်လာသည် ။ အဖေဖုန်းမှ ဖြစ်သည် ။ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် စကရင်ပေါ်မှ နံပါတ်ကို အဖေ ကြည့်သည် ။ နံပါတ် မပေါ်ဘဲ နာမည်ပေါ်နေ၏။

"Puy Soe Mhu Aye Ka Yi ပိုင်စိုးမှု ဧကရီ ဆိုတော့ ဟ... မင်းအမေ

ရဲ့ ဖုန်းပဲ"

"Lady First, Baby Second... မိန်းမသည် ပထမ၊ သားသမီးသည် ဒုတိယတဲ့ ။ မင်းနဲ့ ပြောတာ ခဏ နားမယ်။ မင်းအမေကို ဦးစားပေးလိုက်မယ်"

အဖေက ဖုန်းဖွင့်သည် ။

"ပြောပါ မြခက်နွယ်၊ ငါပါ ရည်မွန်ပါ"

"ကိုရည်မွန် ရှင် အခု ဘယ်မှာ လဲ။ သားကရော ဘယ်မှာ ရှိနိုင်လဲ။ သားဆီ ဖုန်းဆက်တော့လည်း ဖုန်းပိတ်ထားတယ်။ ကျွန်မ... ကျွန်မ အခု ဆေးရုံမှာ အဖေလည်း ပါလာတယ်။ အဖေနဲ့ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေလို့ ။ ကိုကြီးဩ... ကိုကြီးဩ ဆုံးတော့မယ်။ အခု သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံး အချိန်ကို ရောက်နေပါပြီ ကိုရည်မွန်ရယ်"

အမေ့စကားကြောင့် အဖေမျက်နှာထက်မှာ ပြိုလု မိုးသားညိုတွေ မှိုင်းတက်လာသည် ။ အဖေ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ကြေကွဲရိပ်တွေ ရှိနေသည် ။ အမေ့ရှိုက်သံမှ မမြင်ရသော လက်ချောင်းတွေသည် အဖေ နှလုံးအိမ်အား ဆွဲကိုင် ဖျစ်ညှစ်ထားလေသည် ။ အဖေ နှလုံးအိမ်သည် နုနယ်၏။ မိန်းမ တစ်ယောက်၏ မျက်ရည်တစ်စက်သည် အဖေ နှလုံးအိမ်အတွက် အက်ဆစ် တစ်စက်နယ် အစွမ်းထက် လှသည် ။

"မငိုပါနဲ့ မြခက်ရယ်၊ မငိုနဲ့ နော်၊ အားတင်းထား၊ ကိုရည်မွန် မြခက် ဆီ အခုချက်ချင်း လိုက်လာခဲ့မယ်။ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ ။ သားလည်း ကိုရည်မွန် ဘေးမှာ အခုရှိတယ်။ ရော့... သား မင်းအမေနဲ့ စကားပြောလိုက်ဦး"

ဘာမှန်းမသိဘဲ အဖေ လှမ်းပေးလိုက်သည့် ဖုန်းကို သူ လက်ခံလို

ကံရပြီး အူကြောင်ကြောင်နှင့် "ဟဲလို" လိုက်ရသည်။ ။

"သား ရဲရင့်၊ အခု ဘယ်မှာ လဲ"

"သားရော အဖေရော တရားရုံးကို ရောက်နေတယ် အမေ။ ဪ အမေ ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့ ၊ ပြဿနာနဲ့ ရောက်တာ မဟုတ်ဘူး ။ သားကိစ္စနဲ့ သားလာတာ။ အဲဒါ အဖေက ကဖျက်ယဖျက် လိုက်လုပ်နေတာ အမေ၊ အမေ တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေလို့ လား"

"ကိုကြီးဩ ဆုံးတော့မယ် သား၊ နောက်ဆုံး အချိန်ရောက်နေပြီ။ မင်း ဦးကြီးက မင်းကို သံယောဇဉ် သိပ်ကြီးရှာတာ။ သူ မင်းကို နှုတ်ဆက်ဖို့ စောင့်နေရှာတယ်။ သူ့လမ်းသူ ဖြောင့်ဖြောင့် သွားနိုင်အောင်လို့ သား ဆေးရုံကို အမြန်လိုက်ခဲ့ပါ"

အမေ့စကားကြောင့် သူ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး "ဒိန်း"ခနဲ လှုပ်သွားသည်။ ။ ပြဿနာပါလား။ လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်၊ ကံကြမ္မာကလည်း တကယ့်ကို မိုက်ချက်က ကမ်းကုန်လှပါလား။ ။ ငါ လက်ထပ်တဲ့ နေ့မှာ မှ အဖေက သူ့အိမ်ကလီလေးဖြစ်တဲ့ ငါ့သတို့ သမီးကို ဆွဲထုတ်ကာ မင်္ဂလာပွဲ လာဖျက်သည်။ ။ ဆေးရုံမှာ နှစ်လကျော် အိပ်ရာထဲ လဲနေသော အဆုတ်ကင်ဆာ ရောဂါသည် ဦးကြီးကလည်း ဒီကနေ့ မနက်မှာ မှ ကောက်ကာငင်ကာ သေရှာတော့မည် ဆိုပါလား။ ။ လရိပ်ရယ် နင် နဲ့ ငါ့ရဲ့ နှလုံးသားနှစ်ခု ဆက်သွယ်ပြီး ခင်းထားတဲ့ တံတားလေးကို ဖွင့်ပွဲမှာ ဖဲကြိုးဖြတ်မယ် စီစဉ်နေတုန်းမှာ ပဲ သူတို့ ချိန်ကိုက်ဗုံး လာတပ်ကြတာပါလား။ ဒါပေမဲ့ အဆုံးသတ်ထိ ငါ ဆက်လျှောက်သွားမှာ ကို နင် ကြည့်နေပါ လရိပ်။

ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ အဖေ့ဘက်က ပီဇလည်း မပါ။ အမေ့ဘက်က ပီဇလည်း မရှိပါလေဘဲ ရဲရင့်တို့ က ဉာဏ်ပြေးသည်။ ။ ယခု သူ ကြုံတွေ့နေ

ရသော မဟာပြဿနာကြီးမှ အကောင်းဆုံး ဖောက်ထွင်းနိုင်မည့် လမ်းစကို လက်ခနဲ ပြေးမြင်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။ ။ ရဲရင့်တို့ ကံကောင်းချင်တော့ ခုတုံး လုပ်စရာ သေကာနီး ဦးလေး မသာလောင်းကလည်း အဆင်သင့် ရှိနေသည်။ ။ စစ်ပွဲအား အနိုင်ရတော့မည့် စစ်သူကြီး တစ်ယောက်နှယ် သူ ပြီးသည်။ ။ အဖေ့ မျက်နှာအား ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်လိုက်ပြီး အမေ့ဆီ စကားဆက်ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဒီလို လုပ်လိုက်ရအောင် အမေ၊ ကျွန်တော် အခု တရားရုံးကို ရောက်နေတာက ကျွန်တော့်ချစ်သူနဲ့ လာပြီး လက်ထပ်တာ။ ကံဆိုးချင်တော့ အဲဒီကောင်မလေးကို အဲ... ဟိုလေ အဖေက တိတ်တိတ်ပုန်း ယူမလို့ ကြံနေတယ်။ 'ရည်းစားလူလု ရွှေဥပျားတုပ်' ဆိုသလို အခံရခက်ပြီး အဖေက မစားရတဲ့ အမဲ သဲနဲ့ ပက်တာ ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်တာကို လာပြီး ကန့်ကွက်မဲ လာထည့်နေတာ။ ဦးကြီးဩကလည်း သေခါနီး ဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ပွဲကို ဆေးရုံမှာ ရွှေ့ပြီး ဦးကြီး ဩရှေ့မှာ ဆက်လုပ်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ အခုချက်ချင်း အုပ်စုလိုက် လာပြီ အမေက ဦးကြီးဩ ကို အခု မသေပါနဲ့ ဦး ဆိုပြီး စောင့်ခိုင်းထား"

"အေး...အေး စောင့်ခိုင်းထားပါ့မယ်။ အခု မသေပါနဲ့ ဦး ကိုကြီးဩ လို့ ပြောထားလိုက်ပါ့မယ်။ ဟင်... ရဲရင့် နင်ဘာတွေ လာပြောနေ"

မွေးသမိခင်၏ စကားကို ဆုံးအောင် မစောင့်တော့ဘဲ ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။ ဖုန်းကို ပြန်ပေးရင်း အဖေ့အား ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ။ အဖေသည် သူ့အား မျက်လုံးကြီး ပြူးကာ ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် ကတုန်ကယင်ကြီး ကြည့်နေသည်။ ။

"မင်း...မင်း ဘာလုပ်တာလဲ ရဲရင့်၊ ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုကြီး မြခက်ကို ပြောလိုက်တာလဲ။ သားအဖချင်း ပြေလည်အောင် ကြိတ်ရှင်းလိုက်ရင်

ပြီးသွားမယ့် ကိစ္စ။ အခုတော့ မိန်းမက ငါ့ကို ငပွေ ငရှုပ်ကြီးလို့ ထင်တော့မှာ ပေါ့ကွာ"

"ဘယ်သူမပြု မိမိမူပါ အဖေ၊ ကိုယ်က မကောင်းတာ လုပ်ခဲ့ရင်တော့ အဲဒီ မကောင်းတဲ့ ဒဏ်ကို ခံရမှာ ပါပဲ။ စိတ်မကောင်းပါဘူး အဖေ၊ အမေက အဖေ့ကို ဘာမှ လုပ်လို့ မရအောင် အဖေ့ရှေ့က ကျွန်တော် ကာကွယ်ပေးပါ့မယ်။ ဆေးရုံကို အဖေ အရင်သွားနှင့်ပြီး ဦးကြီးဩကို အခု မသေပါနဲ့ ဦးလို့ အချိန်ဆွဲထားနှင့်ပေါ့။ ဦးကြီးဩက အဖေ ပြောရင် ရပါတယ်"

ပြောအပြီးမှာ ရဲရင့်သည် ရဲရင့်သော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် တရားရေး ခန်းမဘက်သို့ ထွက်သွားသည် ။ ဦးရည်မွန် ရပ်နေရာမှ မရွေ့ဖြစ်သေး။ သား၏ ကျောပြင်အား ငေးကြည့်ရင်း မည်သူမျှ မကြားနိုင်သော စကားကို ရင်ထဲမှာ ပဲ ပြောဆို လိုက်လေသည် ။

(တစ်ချိန်မှာ အသိပေးရမယ့် ကိစ္စ၊ အဖေအစား မြခက်ကို ပြောပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ သားရယ်။ ဒါပေမဲ့ အဆုံးသတ်မှာ လရိပ်နဲ့ အဖေက တစ်ဖက်၊ မြခက်နဲ့ မင်းက တစ်ဖက်၊ လရိပ်ကြောင့် မင်းနဲ့ အဖေနဲ့ ကွဲကွာသွားမှာ ကိုတော့ အဖေ စိတ်မကောင်းဘူး ငရဲ)

(နောက်တစ်ချက်က မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာကို မင်း မတွေးမိလို့ ပါ။ စင်တင်မှာ သီချင်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို သားအဖ နှစ်ယောက်လုံးက ငြိကြပြီဆိုရင် ဘယ်မိခင်ကမှ သားကို အဲဒီမိန်းကလေးနောက် ထည့်မလွှတ်ဘူး ငရဲ။ အဖေလို နွားကြီးတွေကိုပဲ ဘယ်သေသေ ဆိုပြီး ပေယျာလကန် ထည့်လွှတ်ကြမှာ ကွ)

အတွေးတစ်ဆက်တည်းမှာ ပင် ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို ဦးနှောက်က Calculator (ဂဏန်း တွက်စက်) နှိပ်ကြည့်သည် ။ ပြီးတော့ ဦးနှောက်ထဲမှာ

ပင် ကိုယ်တစ်ပုံ၊ သားတစ်ပုံ၊ မြခက်တစ်ပုံ သုံးပုံ ပုံလိုက်သည် ။ ကိုယ်ရမယ့် ငွေကြေးပမာဏကို သိလိုက်၏။ စိတ်အေးစရာပါပဲ။ ကိုယ်သာ မဖြုန်းတီးဘူးဆိုရင် ဒီငွေကြေးပမာဏသည် သူနှင့် လရိပ်အတွက် ဒီတစ်သက် ပူစရာမလိုတော့ပြီ။

အတွေးဝဲဩဇာ၌ ချာလည် လိုက်နေစဉ်မှာ ပင် သေအံ့မှူးမှူး ကိုကြီးဩ၏ မျက်နှာဖျော့ဖျော့ကြီးက အာရုံမှာ တံခါးမခေါက်ဘဲ ဝင်ရောက်လာ၏။ ရင်မှာ နင့်ခနဲ စူးအောင့်သွားသည် ။ သနားစရာ ကောင်းလိုက်တဲ့ ကိုကြီးဩ၊ ခရီးရှည်ကြီးတစ်ခုကို ထွက်ခွာရှာတော့မည်။ သူ့ခမျာ မသွားနိုင်ရှာသေးဘဲ ဘယ်လောက်များ ပင်ပန်း ရှာလေမည်မသိ။ ဦးရည်မွန်သည် ဆေးရုံသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်၏။

ဘဝမှာ အခက်ခဲဆုံးသော ဖုန်းဆက်ခြင်းပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ စိတ်ရှည်ရသည် ။ အာရုံ စူးစိုက်ရလွန်းသည် ။ အချိန်မည်မျှ ကြာသွားသည် ကိုသတိ မပြုမိ။ ဦးရည်မွန်သည် ရဲရင့်အား ယခုမှ သတိရလိုက်သည် ။ အထဲမှ ထွက်လာချိန်တန်ပါလျက် ထွက်မလာကြသေးသော သားတို့ အုပ်စုအတွက် ရင်မှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ ခြေလှမ်းတွေက ဦးရည်မွန်ကို သယ်ဆောင် ခေါ်ယူသွားသည် ။

တံခါးချပ်ကို အသာလှုပ်ကာ အဝင်လိုက်မှာ ပင် မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ဦးရည်မွန် သဘောပေါက်လိုက်သည် ။ ထင်သည့် အတိုင်းပါပဲ။ ရဲရင့်တို့ အရစ်ခံနေရပြီ။

ဒီပွဲမှာ သူ ဝင်က၊မှ ဖြစ်တော့မည်။

မီးရွက်လောက် မျက်နှာလေးတွေနှင့် သားတို့ တစ်သိုက်က ဦးရည်မွန်ကို အားကိုးတကြီးနှင့် ကြည့်နေကြသည်။ ။ တကယ်ပင် သားတို့ အရစ်ခံနေရပြီ ဖြစ်သည်။ ။ ကြံရည် ကြိတ်စက်ကြီးနှင့် တူသော တရားသူကြီးက ဦးရည်မွန်အား နွားချေးပုံ မျက်နှာကြီးနှင့် မှုန်တေတေ ဖိတ်မန္တကပြု၏။

"ကြွပါဗျာ၊ ဒီမှာ ခင်ဗျားသား ခင်ဗျားနဲ့ ဘတ်ခနဲ ထွက်သွားတယ်။ ဒီမှာ ငိုတဲ့ သူ ငို၊ အော်တဲ့ သူ အော်နဲ့ နောက် ဝုန်းခနဲ ပြန်ဝင်လာ၊ ကောင်မလေးရဲ့ လက်ကိုဆွဲ၊ လာ ငါတို့ လက်ထပ်ပွဲကို သင်္ကန်းကျွန်းဆေးရုံကြီးမှာ ရွှေ့မယ်။ အခုပဲ သေတော့မယ့် မသာလောင်းကြီးက ငါတို့ ကို လက်ထပ်ပေးမယ်တဲ့ ။ ကောင်မလေးက မလိုက်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူးဆိုပြီး ငို၊ ပြီးတော့ဗျာ စော်ကားလိုက်ပုံများ ကျုပ်တို့ ဘက်လှည့်ပြီး ‘ဘယ်လောက်ကျလဲ’ ။ ကဲ ဒီကိစ္စ ခင်ဗျားသားအတွက် ခင်ဗျား ဘယ်လိုတောင်းပန်ပြီး ဖြေရှင်းမလဲ စဉ်းစားပါ ကိုယ့်လူ"

အဖေက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ရှေ့တိုးလိုက်တော့ တရားသူကြီးလည်း ခန္ဓာကိုယ်က နောက်ဘက် တွန့်သွားသည်။ ။ အဖေက တရားသူကြီး၏ မျက်နှာအား စူးစူးကြည့်လိုက်ရင်း ပြီးနေသော နှုတ်ခမ်းတွေနှင့် ပြောသည်။ ။

"Matric မှာ တုန်းက တွက်ခဲ့တဲ့ အေဝီ-ဂျီပီ ကိန်းစဉ်သလိုမျိုး နံပါတ်စဉ်ပြီး တွက်ကြည့်ကြရ အောင်၊ ဒီနှစ်အတွက်ပဲလေ၊ ပျော်စရာ ကောင်းမှာ ပါ"

အဖေ၏ နိဒါန်းအပျိုးကို မည်သူကမျှ မပေါက်ကြပါ။ တရားသူကြီး

၏ မျက်နှာကြီးမှာ ငါးပိအိုးကြီးလို ပိုပုပ်သွားသည် ။
အဆင်းလှသော်ငြား ရနံ့ကင်းသော စက္ကူပန်းတွေ အဖေ့နှုတ်ခမ်းမှ ဆ
က်ပြီး ပွင့်ကြွေလာ၏။

"တစ် -ဇင်မာ၊ ကရင်မ ၂၂ နှစ်၊ ခဝဲခြံ။

နှစ် - မြတ်နိုး၊ နာမည်ရင်း သိန်းသိန်းထွေး၊ ၂၃ နှစ်၊ အင်ဗက်စတာ
ပန်တော်ကျ၊ မြင်သာ (----) လမ်း။

သုံး -ဘောက်ရာ၊ ကချင်မ ၂၄ နှစ်၊ မြစ်ကြီးနားက ကျောက်စိမ်းနဲ့ လွ
င့်ခဲ့တာ၊ ကျောက်မြောင်း (-----) လမ်း။

လေး -သီတာငါး ၊ ဘိတ်မ၊ ၂၅ နှစ်၊ ကျောက်မြောင်း (-----) လမ်း။ "

အဖေက စကားကို အဲဒီမှာ ပဲ ရပ်ထားသည် ။ တရားသူကြီး၏ လငပု
ပ်ဖမ်း မျက်နှာကြီးမှာ လည်း သူ မဟုတ်တော့သလို ပြုံးပြုံးကြီး ဖြစ်သွား
သည် ။ တရားသူကြီးလည်း အရာအားလုံးကို မေ့သွားသည့် ပုံစံ
ဖြစ်သွားသည် ။

"ကိန်းစဉ်တာလည်း မှန်ပါတယ်။ အသက်စဉ်တာလည်း မှန်ပါတယ်
ဗျာ။ တစ်ခုပဲ လိုတာပါ။ အစ်ကိုကြီးက ကျန်တာတော့
မဟုတ်လောက်ပါဘူး ချန်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်မှာ ပါ"

အဖေနှင့် တရားသူကြီးမှာ မျက်စိရှေ့မှာ ပင် မယုံနိုင်ဖွယ် တစ်သွေး
တည်း တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားကြသည် ။ အဖေ့ အလံလောက်မှာ ရော
က်သွားပြီ ထင်၏။ ကီးတူသူချင်း ပန်သင့် ပန်ရသွားပြီ ဖြစ်၏။

"ညီလေးက တိုင်းရင်းသား စည်းလုံး ညီညွတ်ရေးသမားပဲ။ ချန်ထား
ခဲ့တာက ရှမ်းမလေး သုံးနဲ့ လေးကြားမှာ ဝင်ရမှာ ။ အသက်က နှစ်ဆယ်
ဆိုပါတော့ ကိန်းစဉ်က ပျက်သွားမှာ မို့ ချန်ခဲ့တာ"

သူတော်ချင်း ဆိုတော့လည်း အစ်ကိုကြီးတွေ ညီလေးတွေနှင့် သစ္စာ
ရေ သောက်စရာမလိုဘဲ အော်တိုမက်တစ် ဂိုဏ်းတူ ညီအစ်ကို
ဖြစ်သွားကြသည်။ ။ တရားသူကြီးက ထိုင်ရာမှ ထလာကာ အဖေ့လက်
ကို အားပါးတရ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ။

ဘာမှ ပြောစရာမလိုဘဲ နှစ်ဦးသား လိပ်စာကတ်တွေ အပြန်အလှန်
ပေးကြရင်း တရားသူကြီးက ဖိတ်မန္တက စကားဆိုသည်။ ။

"ညနေ ဆုံကြရအောင် အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော် ပြုစုပါရစေ"

"ဆုံလေ ရတာပေါ့၊ ဟာ နေဦး ၊ ညနေဆို ယောက်ဖက ဂိန်းနေလော
က်ပြီ။ ဟာ ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ ရဲရင့် မင်း ဦးကြီး အသက်ငင်နေတာ ငါတို့ မိမှ
မိပါ့မလား မသိဘူးကွာ"

ဪ... အသက်ငင်နေသော ယောက်ဖကို သတိရလိုက်၍ သာ
တော်တော့သည်။ ။ အဖေက အဲလိုလူမျိုးပါလေ။

သူတို့ တစ်ဖွဲ့လုံး တရားရုံးထဲမှ သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ။
တရားရုံးရှေ့မှာ Tiger စာတမ်းနှင့် စတစ်ကာကြီး ကပ်ထားသော အဖေ
4 Wheel ကြီး ရပ်ထားသည်။ ။ သင်္ကန်းကျွန်း ဘက်သွားရန်မှာ အဖေ
ကားကြီးက အလှည့်သင့်သည်။ ။ အဖေက လမ်းမ၏ ဟိုမှာ ဘက်၍ ရပ်
ထားသော ရဲရင့်၏ MARK II အား တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောသည်

"ဝီရိယ မင်းက လရိပ်တို့ ကို ခေါ်ပြီး ရဲရင့်ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့။ ရဲရင့်နဲ့ ချိုးရည်က အဖေနဲ့ လိုက်ခဲ့။ ကဲ... သွားရအောင်ကွာ"

အဖေက ကားမောင်းရန် သော့ဖွင့်မည် အလုပ်မှာ လရိပ်သည် ကား နံဘေးမှာ လာရပ်၏။ လရိပ်၏ ပုံစံမှာ တစ်စုံတစ်ခုအား ပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်ပြီးသည့်ဟန်၊ ပြီးတော့ အဖေအား မရဲတရဲနှင့် လရိပ် တိုးသွားစွာ ပြောလိုက်သည် ။

"ကားကို ဖြည်းဖြည်းပဲ မောင်းပါ အဖေ၊ လရိပ် ရဲရင့်အတွက်လည်း စိုးရိမ်လို့ ပါ"

"အဖေ"တဲ့ ။ ရဲရင့်အတွက်လည်း စိုးရိမ်လို့ ပါတဲ့ ။ ဒါသည် သူတို့ သားအဖ အတွက် လရိပ် ပေးလိုက်သော အဖြေပဲ ဖြစ်မည် ထင်၏။ ဦးရည်မွန် ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွားသည် ။ ရင်ထဲမှာ ကျည်ခနဲ နင့်သက်သွားသည် ။

အဖေသည် နာကျင်နေသော ရင်အစုံနှင့် ဣန္ဒြေ ဆည်လျက် ကားကို မောင်းနေမှန်း ရဲရင့် သိပါသည် ။ အဝေးသို့ မျှော်မောနေသော အဖေ အကြည့်တွေထဲမှာ ဆွေးရိပ် သဲ့သဲ့တို့ မြင်နေရ၏။ မိန်းမ တစ်ယောက် ဆီသို့ အဖေ အတွေးတွေ ရောက်နေမည်မှာ သေချာပါသော်လည်း မည်သူဆိုသည် ကိုတော့ မသိနိုင်ပါ။ တစ်ခါ တစ်ခါမှာ တော့ အဖေသည် သနားစရာ ကောင်းသော်လည်း အမြဲတမ်းမှာ တော့ ဘယ်လိုမှ အကြောတည့်စရာ အကြောင်းမရှိပါ။ တစ်သက်လုံးက ကိုယ့်အပေါ် အမြဲ အနိုင်ယူခဲ့သော အဖေအား ရဲရင့်ကလည်း နိုင်တုန်းမှာ ဖိထောင်းလိုက်၏။

"စိတ်တော့ မကောင်းပါဘူး။ အဖေလည်း ကြားတယ်နော်။ အဖေနဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် လရိပ်က အဖြေပေးလိုက်ပြီ။ အဖေကို အဖေလို့ ခေါ်လိုက်ပြီ။ တရားရပါတော့ အဖေရာ၊ ကိုယ့်အရွယ် ကိုယ်သိပါတော့။ အ

ဖေ့ အသက် လေးဆယ့်သုံးနှစ်တောင် ရှိပြီပဲ။ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ဖို့ မကောင်းတဲ့ အလုပ်တွေ မလုပ်တော့ဖို့ ကျွန်တော့်လောက်ပြောတဲ့ သားသမီး ရှိမှာ တောင် မဟုတ်ဘူး ။ ဘေးအမြင်မှာ ဟာ... ဒီလူကြီး သား မဆုံးမ၊ သမီး မဆုံးမ အဖေကြီးပါကွာ ဆိုပြီး အဖေကြောင့် ကျွန်တော့်ပါထိခိုက်တယ် အဖေရ၊ ဒီအဖေလေး တစ်ယောက်ရှိလို့ အလိုလိုက်ထားတာကို သိလျက် နဲ့ အဖေရာ"

"အဖေလေး တစ်ယောက်ရှိလို့ ဆိုတော့ မင်းက အဖေ ဘယ်နှစ်ယောက်လောက် တောင် ရှိချင်လို့ လဲ ငါ့သားရယ်၊ ဖြစ်ရလေကွာ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း"

သူ အချို့ကြီး သယ်လာသမျှကို အဖေက ဖောရှောလုပ်ကာ ရယ်သွမ်းသွေးလျက် ဖော့ပစ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ အဖေ သက်ပြင်းချသည် ။

"ငါ တွေးနေတာက မြခက်အတွက်ပါ။ လရိပ်ရဲ့ ကိစ္စ မင်းအမေကို ဘာလို့ ပြောလိုက်တာလဲ။ မင်းအမေက အဖေ့ကို စိတ်ဆိုးပြီး ရိုက်ပုတ်တဲ့ ဒဏ်ကို အဖေ ခံနိုင်ပါတယ်။ အဖေ မခံနိုင်တာက အဲဒီအတွက် သူ ခံစား နာကျင်နေရမှာ ကို မကြည့်ရက်တာပါ။ အဲဒါပဲ သားရာ"

ဒီတစ်ခွန်းကတော့ သူ့ရင်ကို ထိခတ်သည် ။ ဖခင်အား နားလည်မည် ကြံကာမှ အဖေ့ အဆုံးသတ် စကားက အကြည်ညို ပျက်စရာ ကပ်လိုက်လာသည် ။

"ယောက်ျားကောင်းရင် မောင်းမတစ်ထောင်တဲ့ ။ ငါက ယောက်ျားကောင်း ဖြစ်ချင်တာပါ။ အဲဒါကြောင့် မောင်းမတစ်ထောင် ပြည့်အောင်တော့ ဆက်ကြိုးစားကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်ကွာ"

ကဲ... အဖေက အဲလို ခံယူချက် ကြီးတဲ့ သူပါပဲ။ သူသည် အဖေအား အကဲခတ် ကြည့်နေမိသည် ။ အဖေပုံစံက လုံးဝ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပါပဲ။

လရိပ်နှင့် သူ့ကိစ္စကိုလည်း တစ်ခွန်းမှ မဟတော့ဘဲ စိတ်အေးသွားသည့်
ပုံစံကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

မုန်တိုင်းလာခါနီးမှ တွေ့ရသော ပင်လယ်၏ မျက်နှာပြင်ကို အာရုံမှ
မြင်မိလိုက်သည်။ ။ သူ့ရင်သည် ‘ဒိန်း’ခနဲ လှိုက်ခုန်သွား၏။ လရိပ်အား
သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ဆွဲထုတ်သွားမည့် အသေချာ ဆုံးသော ဂုဏ်ဖဲတစ်ချပ်
အား အဖေသည် ပိုင်နိုင်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ဖြစ်ကြောင်း သူ သိလိုက်ပြီ
ဖြစ်ပါသည်။ ။

ရည်းစားဦးဟာ မိုက်ရူးရဲဆန်ပြီး

သိချင် စပ်စုချင်စိတ်များ တဲ့ အချစ် ဖြစ်တယ်

(ဂျော့ဘားနက်ရှော့)

ရည်းစားဦးကို မြေးဦးရတဲ့ အချိန်ထိအောင် မမေ့ပါဘူး။

သားအချစ်... မြေးအနှစ် တဲ့ ။

(လူကြီးသူမ ဆိုရိုးစကား)

အမှန်ကတော့....

သမီးမွေးမှ

မြေးအစစ် ချီရတာပါ။

လူနောက်
(09: 35- P) 4 JA 07

(ကိုယ့်သမီးက မွေးမှ တော့ မလွဲမသွေ

ကိုယ့်သွေး ကိုယ့်မြေး အစစ်ပေါ့။

ကိုယ့်သားက မွေးတာကျ... ကိုယ့်သွေး ကိုယ့်မြေး စစ် မစစ်

ကိုယ့်ချွေးမက လွဲပြီး ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ပါဘူး။)
